

Na visokem podstavku iz kamena je sedela Marija, držala v naročju svojega božjega Sina in gledala nanj z neizrečno bolestjo. Anica je pred podobo pokleknila, sklenila roke in vzdihnila:

»Ljuba Mati božja, ti veš, da sem tebe izvolila za svojo mamico, ne zapusti me! Nikoli nisem pozabila nate. Trikrat na dan sem se ozirala k tebi v nebo, trikrat na dan sem te pozdravljala — še ti name ne pozabi!«

Uboga deklica je objela kameniti podstavek in se milo zjokala.

Potem se je utešila in kakor pokrepčana je šla spet svojo pot.

(Konec.)

Ivan Albrecht:

Pesem.

Ptičica drobna na vejici
pravi in poje mi: »Dober dan, dober dan!
Ali si videl, kako je že vrt
s cvetjem posut in pretkan?«

Ptičica drobna na vejici
praviš in poješ mi: »Dober dan, dober dan!«
Ali moj bratec na postelji
žalosten revček leži in bolan.

Ptičica z veje zletela je,
odgostolela prav pod nebo.
Da bi že skoro vrnila se,
revežu bratcu hudo je, hudo ...

Ptička spet sede na vejico
in mi takole zagostoli:
»Nič ne žaluj, med angeli
jutri tvoj bratec se prebudi ...«

